

PŘÍBĚHY Z PŮDY

ANEB DOBRODRUŽSTVÍ MALÉ LÍZY

truhlarova dcera

truhlarova dcera

Máma se srdcem
truhláře

"Přeji si v lidech probouzet krásno, oživovat kouzelné vzpomínky, znovu učit čisté radosti z drobností a připomínat vděčnost za přítomnost. A právě proto **tvořím hračky, se kterými jsme si hráli my jako malí.** Hračky, které nestojí celý rodičovský příspěvek a zabaví nejen děti, ale i vás, rodiče. "

Pojďme spolu vytvořit nový dětský svět.

www.truhlarovadcera.cz

Copyright © Michaela Burdychová | Všechna práva vyhrazena.
Žádná část tohoto e-booku nesmí být šířena či publikována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

POPLETENÉ FOTKY

Když manželé Kufříkovi ještě neměli Lízu, moc rádi cestovali po celém světě. Navštívili spolu Afriku, kde viděli zebry, slony a žirafy. Koupali se v průzračném moři v Řecku, prohlédli si celou Paříž a snědli veliké množství pizzy v Římě.

Ze všech těch výletů si paní Kufříková dělala fotky na památku. Těšila se, až bude mít miminko a všechny ty fotky mu ukáže.

Nedávno uklízela celý byt a našla kufřík, ve kterém byly fotky schované. Už na ně málem zapomněla a ejhle! Ihned běžela s kufříkem za Lízou, aby jí fotky ukázala. Když vytahovala jednu po druhé, všimla si, že na některých fotkách je něco špatně. Zub času jim vzal kousky obrázků a není vidět, co tam bylo.

Paní Kufříková byla moc smutná, mrzelo ji, že jsou fotky poničené. Ale Líza přišla s nápadem! „Maminko, co kdybychom fotky domalovaly?“ „No to je nápad!“ radovala se paní Kufříková a těšila se, až budou mít fotky jako nové.

POPLETENÉ FOTKY

Pomůžteš Líze a mamince fotky domalovat?
Paní Kufříková naštěstí ví, co má na fotkách být:

žirafy v Africe

pizza v Římě

hrad z písku
na pláži v Řecku

LÍZA A BUBÁCI

Malá Líza je velikánský strašpytel, věděli jste to? Ale taky má obrovitánský důvod. Pod její postýlkou totiž žijí bubáci!

Už jako malé miminko Líza věděla, že když jí večer maminka dává do postýlky a odchází, tak že tam není sama. Slyšela pod postýlkou tichý šepot, chichotání a někdy také cítila, jak jí něco tahá za peřinu! A toho se Líza moc bála, proto ani nemukla!

Co kdyby jí bubáci snědli? Nebo by jí chtěli vzít mamince a tatínkovi a ona by je už nikdy neviděla! A co když jí chtěli ukrást plyšáka? To ne, to raději bude potichouнку jako myška...

Jenže jak Líza rostla a rostla, už se přestávala tolik bát. Koneckonců už je mnohem větší miminko a umí hodně křičet. Na ní si bubáci neprijdou! A tak se jednoho večera odhodlala a špitla: „Haló, bubáci pod postelí, já o vás vím! Proč tu každou noc jste? Co chcete?“ A z postele se ozvalo...

LÍZA A BUBÁCI

„Jéé, Lízo, my se báli, že se s námi nikdy nebudeš kamarádit! Jsme strašidylka ochránci. Máme za úkol na tebe každý večer a noc dohlížet, aby se ti dobře spalo.“ „Aha?“ vykulila oči Líza. Tak takhle to tedy je! „Jak se jmenujete?“ zeptala se a bubáci jeden po druhém odpovídali.

„Peřiňáček, hlídám ti peřinu a polštář, aby ti je nikdo nevzal.“ pravil první bubák.

Druhý řekl: „Já jsem Počasík, hlídám teplotu. Aby ti nebyla ani zima a ani moc teplo.“

Třetí se hned taky ozval: „A já Bolístek! Abys nebyla v noci smutná. Foukám ti zpod postýlky do vlásků lásku.“

A čtvrtý: „Já se jmenuju Snílek a posílám ti do snů zábavu.“

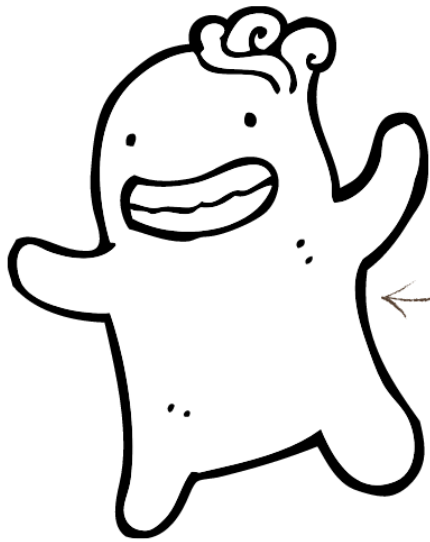
Poslední, pátý, ospale zamumlal: „A já Spáneček, abys spala jako dub. Pojd' už spát a neboj se nás.“

Teda! Pět bubáků? O tom se Líze ani nesnilo. A jak jsou hodní. A mají roztomilá jména. „Proč jsem se jich vlastně bála?“ říkala si malá Líza potichu a oči se jí zavíraly únavou. Odteď už se nemusí bubáků bát. „Tak dobrou noc, Peřiňáčku, Počasíku, Bolístku, Snílku a Spánečku. Děkuju, že tu jste se mnou.“ zašeptala Líza a usnula. „Krásné sny, malá Lízo.“ odpověděli bubáci a usnuli s ní.

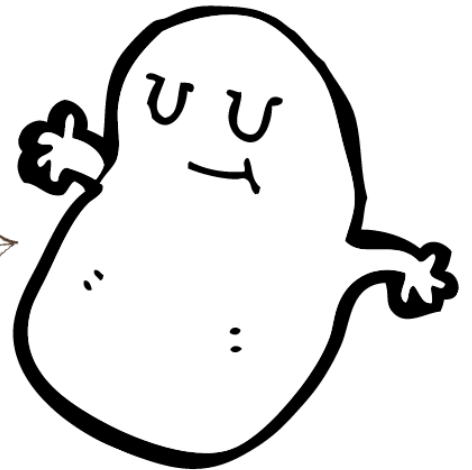
LÍZA A BUBÁCI

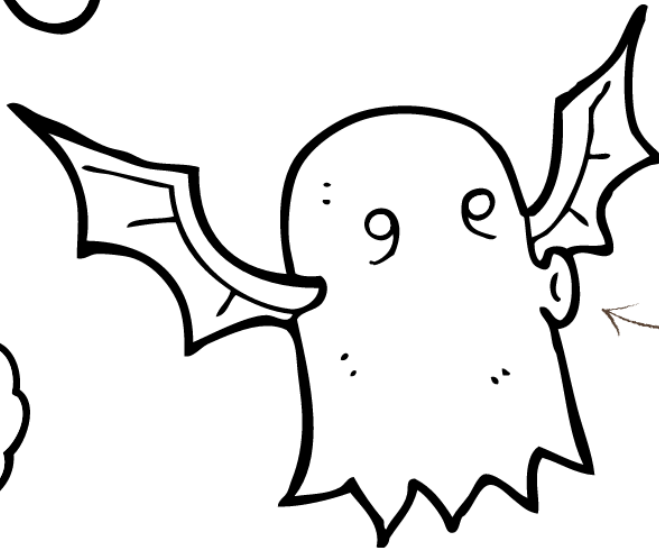
Líza už se s bubáky kamarádí. A co ty?
Vybarvi si strašidla, ať se s nimi také skamarádíš.

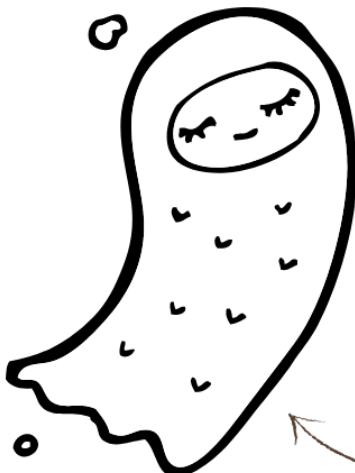
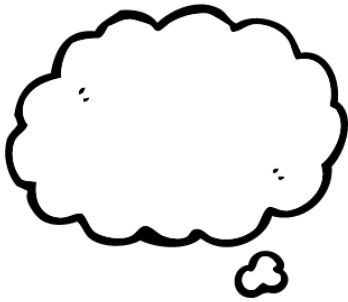
Bolístek

Peřináček

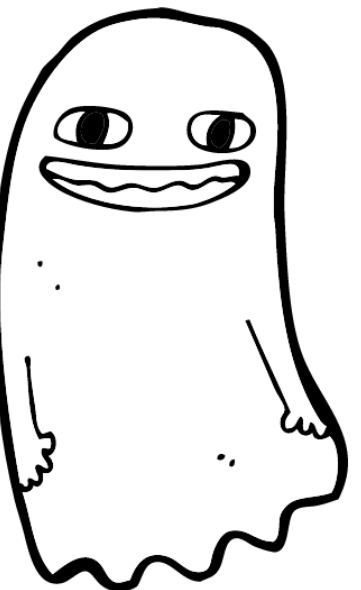

Snílek

Spáneček

Počasík

ZTRACENÉ OBLEČENÍ

Malá Líza je parádnice po mamince. Tuze ráda nosí šaty s velkou sukní a čelenku na hlavě. Miluje, když se všatech se cítí se jako princezna.

Maminka Kufříková to o Líze ví a tak jí šaty ráda šije. Už jí ušila červené, žluté i růžové. S květinami i motýlky, s beruškami a dokonce i se sluníčkem. Ty sluníčkové má Líza úplně nejraději.

Všichni ale víme, že mít šaty není jen tak. O oblečení se musí člověk hezky starat, aby mu dlouho sloužilo. Pravidelně ho prát, aby bylo voňavé. S láskou skládat do skříně, aby se nezmuchlalo a s velikou radostí nosit, aby nám slušelo. Líza to moc dobře ví, ale umí šaty zatím jenom nosit. Do pračky a do skříně ho dává maminka.

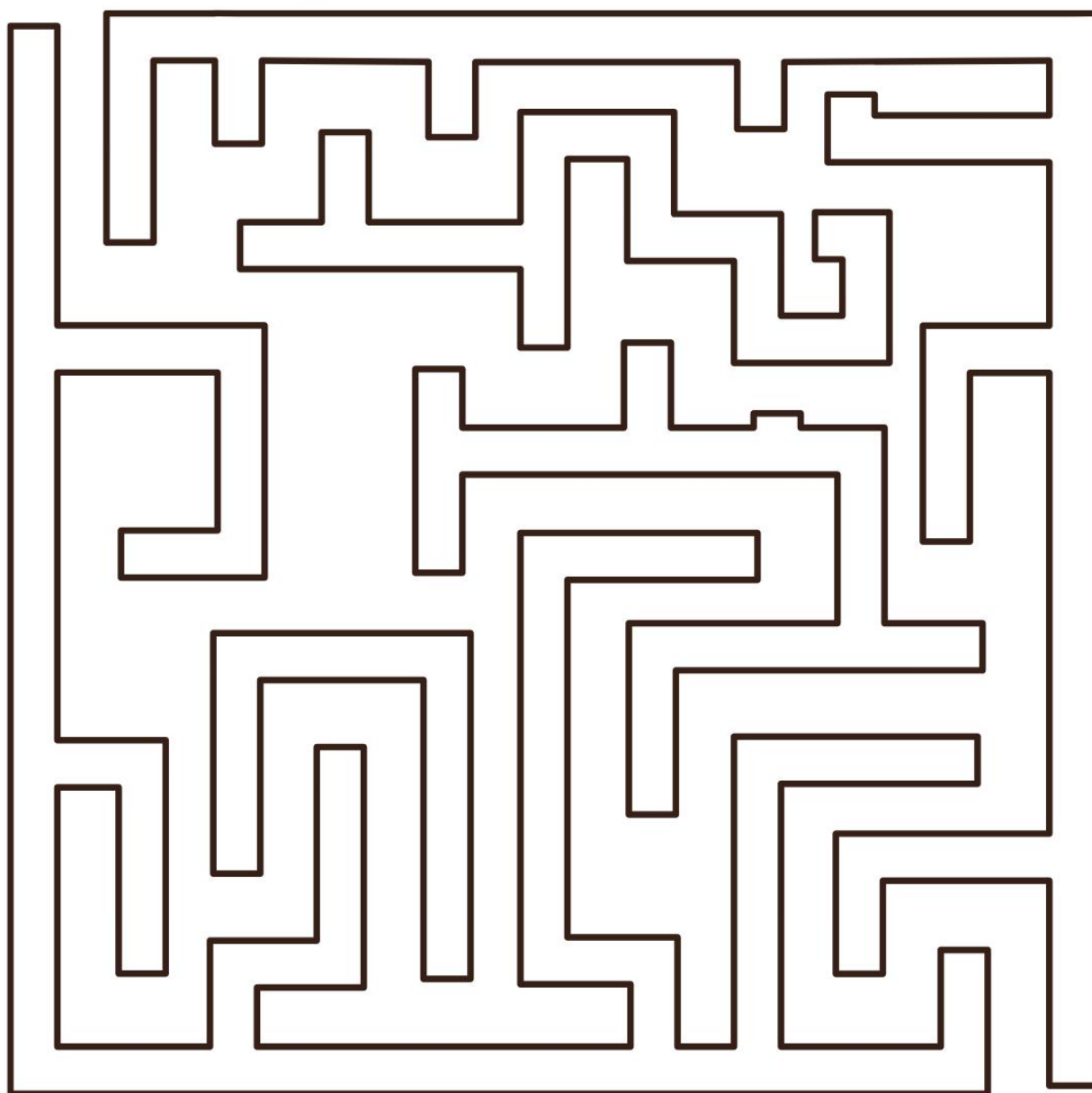
Na sobotní ráno si Líza přála obléci jedny z těch nádherných šatů, ale maminka je nemohla vůbec najít! Hledala a hledala a všechny šaty zmizely. „To je divné.“ chytala se za hlavu a přemýšlela, kde by mohly být. V koši na prádlo nebyly, v pračce také ne a i skříň zela prázdnotou. Co se s nimi stalo?

Když v tom, uprostřed hledání, přišel tatínek a záhadu rozluštil! Šaty visely na novém držáku na oblečení, všechny úhledně srovnané, vyžehlené a voňavé. A kdo je tam dal? No ano, tatínek! Chtěl Líze a mamince udělat radost. To se mu tedy povedlo!

ZTRACENÉ OBLEČENÍ

Pomůžteš Líze najít cestu k oblečení?

CO TO TA LÍZA JÍ?

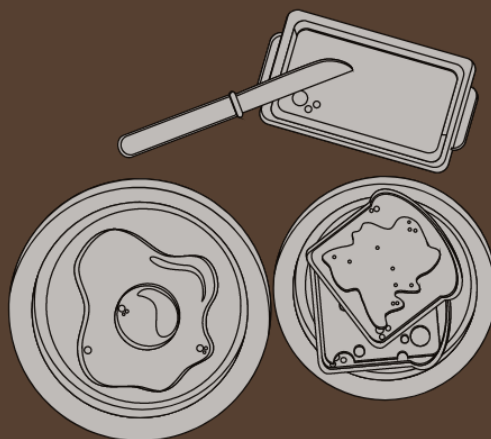

Malá Líza, když byla ještě úplně miminko, nejraději pila mléko od maminky. To bylo v době, kdy jen spala, jedla a zase spala. Byla tehdy úplně malinkatá a neměla moc sil. Manželé Kufříkovi se o ní starali ve dne v noci a často se báli, aby se jí něco nestalo. Nechtěli, aby jí bylo špatně, aby byla nemocná a nebo i smutná. Přáli si, aby byla spokojené miminko. A to Líza byla.

Teď, když je větší, je také mnohem více zvědavá. A často tropí hlouposti! Třeba tuhle, v neděli, když maminka vařila oběd, lezla Líza po zemi a šup! strčila si do pusy pantofli. Žužlala jí a smála se na celé kolo. „Ale Lízo, to se nepapá!“ chytal se za hlavu tatínek a pantofli jí vzal.

Nebo minulý týden, na pikniku v parku, Líza lezla po dece, doplazila se až na trávu a křup! cucala větvičku. „Ale Lízo, ty nejsi pejsek přeci!“ smála se jí maminka.

No a tak je to teď s Lízou pořád, nejraději by snědla všechno, co vidí. Vůbec jí nevadí, že polštář je na spaní a koště je plné prachu. Všechno musí ochutnat. Kamínky, plyšáky, kytičky i rohožku v koupelně. Ach jo. „Lízo! Co to zase jíš?“

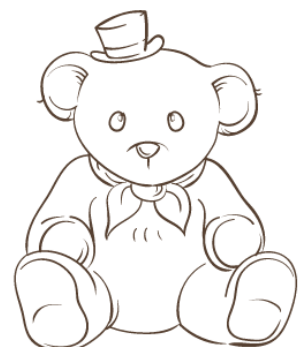
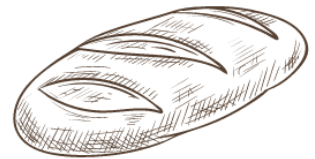

CO TO TA LÍZA JÍ?

Malá Líza zase tropí hlouposti! Pomoz jí a škrtni, co nemůže jíst.

RODINA KUFŘÍKOVA

Manželé Kufříkovi a malá Líza se spolu vyfotili v lese. Jen se nemůžou rozhodnout, jakou fotku ti dají na památku. Obě vypadají stejně, ale přesto nejsou. Objevíš, v čem se fotky liší?

1.

2.

DĚKUJEME A LOUČÍME SE

manželé Kufříkovi

miminko Líza

kufřík, ve kterém
spolu žijí

OBCHŮDEK

Všechny hračky z knížky a mnoho dalších
kouzelných věcí najdete na:

www.truhlarovadcera.cz

Copyright © Michaela Burdychová | Všechna práva vyhrazena.
Žádná část tohoto e-booku nesmí být šířena či publikována
bez písemného souhlasu majitelů práv.